

som saa aldeles sikkert vil passere. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Brockenhuus-Schack) udtalte sig i Gaar paa en Maade, som i alt Fald interesserede mig meget. Han sluttede med at sige, at hvis Folkethinget nu forfastede den provisoriske Finantslov, vilde dette være et saa stærkt udfordrende Skridt, som maaste intet andet. Det vilde være som et Slag i Ansigtet paa hele Høire. Jeg tror nu, at denne Udtalelse fra det ærede Medlem var meget for stærk; thi det er min Overbevisning, at saaledes skal det ikke opfattes. Jeg tror ikke, at det er Meningens at ville slaa Høirepartiet et Slag i Ansigtet. Jeg har i Grunden den Tro, at hvis de Herrer gaa med til at slaa paa den Maade, vil det næsten være med blødende Hjerter; men det er ligegyldigt, hvad de Herrer mene dermed eller ikke, saa er det rigtigt, det vil blive opfattet som et Slag i Ansigtet. De Herrer kunne være visse paa, at det vil blive forklaret saaledes rundt omkring i Landet, og dette Slag i Ansigtet vil blive betragtet saa meget desto mere urigtigt og uforsvarligt, som det er Svar paa en Optræden fra Regjerings Side, som man fra samme Side naturligvis vil forklare og forfolke som særdeles imødekommende. Det vil altsaa blive opfattet som et Slag i Ansigtet, og jeg vil fremdeles minde om nogle Ord, som den høitærede Conseilspræsident udtalte. Jeg forstaaer ham selvfølgelig ingenlunde saaledes, at han bevioler, at det var Sandhed, naar man her fra forskjellige Sider gjentagne Gange har udtalt sig om sin Villighed til at forhandle og komme til Forstaelse, men altsaa saaledes, at naar han sagde, at hvis man forfastede den provisoriske Finantslov, saa var det kun et Vidnesbyrd om, at der ikke var den rette Alvor i denne Tilbøielighed eller Villighed til at forhandle; var der Alvor i Ønskerne i denne Retning, saa maa der komme noget dertil Svarende i Gjerning. Jeg tror, at den meget ærede Conseilspræsident har Ret i, at dersom man handler paa den Maade, jeg hentydede til, er det Vidnesbyrd om, at der ikke er ret Alvor i den Følelse af Situationen, som man ellers lægger for Dagen, og i de Ønsker, man ellers vedgaar at have. Man kan fremdeles være vis paa, at i hvert Fald vil det blive udlagt og forklaret saaledes, at denne Forfastelse er et Vidnesbyrd om — jeg tillader mig at bruge et af de Udtryk, som sikkert vil blive brugt, fordi den Slags Udtryk ere brugte — man vil sige, at denne Forfastelse viser, at det har været Humbug al den Tale om Lyst til at forhandle og Lyst til at komme til Forstaelse; nei, da det kom til

Stykket, gjorde Folkethinget det selv umuligt at komme til en Forhandling og viste, hvad man skulde tro om dets foregionne Lyst til at forhandle og komme til en Forstaelse; nei, det er ikke Andet end en ny Udgabe af Visnepolitikken; ogsaa dette vil blive sagt. Der kommer ond Villie og ondt Sind paa den ene Side; men tror man saa, at man vil vedblive at være from fra den anden Side, saa tager man mærkelig fejl; nei, man giver Svar paa Tiltale, og medens man nu møder med forsonlige Tendentser og forsonlige Følelser paa begge Sider, kan det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds — han være saa mægtig, han være vil — ikke indestaa os for, at der er de samme Følelser til Stede om 2 eller 4 Maaneder (Holstein-Ledreborg: Nei, det er klart). Det ærede Medlem siger selv, at det er klart; saa maa han ogsaa indrømme, at det er ikke ligegyldigt, om vi forhandle nu eller først om 2 eller 4 Maaneder efter alle de mellem-liggende Begivenheder. Det ærede Medlem mente ogsaa, at der i og for sig ikke var saa stor Fare ved denne Forfastelse, og det af en anden Grund. Han fremstillede — og jeg skal erkjende, at han gjorde det paa en klar Maade — hvad der maatte siges at være Venstres Standpunkt i politisk Henseende for Diebliffet. Det har opgivet Fordringen om at indvirke paa Ministeriets Sammensætning. Han siger: Vi have viist det i Gjærningen ved at forhandle alle Sager med det nuværende Ministerium; vi ere ogsaa villige til at forhandle Finantsloven med det; vi forhandle den rent saglig; der er kun visse Betingelser, vi maa stille; vi ville hverken acceptere provisoriske Finantslove eller provisoriske Befæstningslove. Men saa tilføiede det ærede Medlem, at naar Folkethinget indtager den Position, har det egentlig gjort Alt, hvad man kan forlange af Folkethinget; det er ikke Folkethinget, der bærer Ansaret for, at den Tilstand fortsættes, hvori vi nu ere, og at det ikke er Folkethingets Opgave at bringe Sagen i Orden. Det er Regjeringen, som skal gjøre det — det er ikke netop det ærede Medlems Ord; men den Tone, som Lød, i det Mindste for mine Øren, gennem hele hans Foredrag, gik ud paa, at naar Folkethinget har indtaget denne Position, kan det med en vis No. afvente Begivenhedernes Gang. Jeg tilftaar, det Lød for mig, som om det ærede Medlem sagde, at Folkethinget kunde være lige glad, om det varede noget kortere eller noget længere; men i hvert Fald har han da sagt: men vi have jo ingen Hast; dersom man fra Regjeringens og Landstingets Side ikke vil komme Folkethinget i Møde og